

Пѣсенъта се въззема мощно, прочувствено; коледаритѣ едногласно пѣятъ и влизатъ въ къщи: млади, напети момци, обсипани съ снѣжинки. Отъ тѣхъ лѣха свѣжестъ, радостъ, безгрижностъ . . .

. . . Единъ пѣе и на гусла отпѣва; другъ разперилъ ржцѣ, съ зилчета на прѣсти придрънква; трети кърши кипри рамѣнѣ и нетърпеливо потропва съ кракъ и извиква: и-ха-ха! хи-хи-хи! Другитѣ вкупомъ общо пѣсенъ поематъ . . . Животъ, вѣра и волностъ кипи въ всѣки тѣхенъ погледъ, въ всѣко тѣхно движение . . .

А въ камината е лумналъ буенъ огънь, край Бждника — пѣнъ, разрастналъ въ свѣтли езици, отхвърля тъмни сѣнки по бѣлосанитѣ стѣни на изправилитѣ се коледари. Въ къщи е топло и свѣтло; огнището зарѣе, като млада надежда, а въ едина кътъ, край клокочаше гърне съ ошавъ, се дими бѣло мѣнче съ кипнала ракия, подсладена съ медъ.

Щомъ секна пѣсенъта, най-гольмата сестра вдигна мѣнчето и редомъ зачерпи весели коледари, А баща ми, застаналъ прѣдъ тѣхъ, съ шаренъ пошѣ въ ржка на коледари отвърща:

Добрѣ дошли, скжпи гости,

Скжпи гости — коледари;

Цѣла къща отъ година

Вази чака, за да чуе:

Благословъ и вिति пѣсни,

Напѣвани отъ години

Родъ да крѣпятъ, домъ да славятъ . . .

Пийна ли си — най-възмжжалъ коледаръ, прѣдъ баща ми застава и излекомъ припѣва:

Ржжъ да класи на коня до грива,

Зрѣло жито да блѣщи катъ злато;

Кукурузи рѣси да изкаратъ,